

Sandhed, kan man sige, har været i en Ildprøve for ganske faa Aar siden. Det har derfor sin Betydning at lægge Mærke til, hvad der fremsættes fra den Side. Det fremhæves den ene Gang efter den anden, hvorfor disse smaa Lande indtager det Standpunkt, de gør. Det er, fordi de er stolte over deres Selvstændighed og glade ved deres Frihed, det er nemlig Goder, der i kortere eller længere Tid har været disse to Folk berøvet, og det er maaske ogsaa derfor, de i særlig Grad forstaa, hvad det betyder at bevare disse Goder.

Under den offentlige Drøftelse af Regeringens Afrustningsforslag sidste Aar blev det omtalt, og det har ogsaa været omtalt under Forhandlingen nu af den højtærede Udenrigsminister, at de Indberetninger og Meddelelser, der bliver givet til et Udvalg fra vore Gesandter i de forskellige fremmede Lande, maa man i Udvalget behandle med Diskretionspligt, dem har man ikke Lov til at gaa ud og tale om her eller der paa Møder eller give Antydninger af, hverken af den ene eller den anden Art. Jeg for mit Vedkommende er fuldstændig enig med den højtærede Udenrigsminister heri, det vilde være ganske umuligt for Gesandterne i Udlandet at give værdifulde Oplysninger, naar de kunde risikere, at det før eller senere kom til Offentlighedens Kundskab, hvad de i dyb Fortrolighed havde udtalt sig om overfor den paa det paagældende Tidspunkt siddende Regering. Det maa man værge dem imod. Men det kan jo ikke nægtes, at den højtærede Forsvarsminister har været meget uforsigtig, og jeg forstod jo ogsaa, at Udenrigsministerens Udtalelser, selv om de var fremsat under en mild Form — hvad jeg udmærket godt forstaa —, var noget af en Reprimande til Forsvarsministeren, fordi han havde givet sig til at tale om disse Gesandternes Indberetninger.

Det var til et udenlandsk Blad, den højtærede Forsvarsminister udtalte sig, og med Formandens Tilladelse vil jeg gerne nævne, hvad Forsvarsministeren har sagt — og hvis det ikke er rigtigt, kan Ministeren jo altid rette det. Han siger til dette udenlandske Blad: „Hvad nu Gesandternes Indberetninger angaar, kan jeg naturligvis ikke gaa i Detailler, men jeg kan dog sige, at de viser, at fremmede konservative og nationalistiske Kresse naturligvis ser paa Forslaget med Uvillie, medens det hilses med saa meget større Tilfredshed som et godt Eksempel, jo længere vi gaar til Venstre.“ Man kan efter min Mening rette en Bebrejdelse mod Ministeren, fordi han i det hele taget har udtalt sig om Gesandternes Indberetninger,

men dernæst indeholder denne Udtalelse en positiv Urigtighed, idet der saa vidt mig bekendt ikke er socialdemokratiske Politikere i ansvarlige Stillinger hele Europa over, som i Virkeligheden vil staa bagved en Udtalelse om, at det Forslag, som Forsvarsministeren fremsatte sidste Aar, var et Forslag, de ogsaa kunde tænke sig for deres Lands Vedkommende paa det nuværende Tidspunkt. Men hvad der nu end er sagt eller ikke sagt, saa har den højtærede Udenrigsminister Ret i, at vi ikke kan viderediskutere eller forlange offentliggjort Gesandternes Udtalelser.

Naar vi nu kommer til Forhandling om det foreliggende Lovforslag i et Udvalg, vil jeg anmode den højtærede Forsvarsminister og Regeringen i det hele taget om at tage paa Sagen ligesom vi, ganske roligt. Det er jo lidt noget af en Taalmodighedsprøve at være Minister, og jeg kan forstaa, at dette maaske ikke ligger rigtigt for den nuværende Forsvarsministers Temperament, men man kommer nu en Gang længst, naar man tager det med Ro og ser, hvorledes Udviklingen i den kommende Tid former sig udadtil — og jeg tror nu ogsaa, at den højtærede Forsvarsminister har lært noget i den Tid, han har været Minister. Det er jo ogsaa sagt af en af dem, som Ministeren skal arbejde sammen med, af en radikal Skribent, at saa stor en Sag ordnes selvfølgelig ikke paa en Studs. Jeg kan fuldt ud underskrive Ønsket om, at det vilde være en Lykke, om den Ordning, vi skal have paa dette Omraade, kom til at hvile paa et saa bredt Grundlag, som det overhovedet er muligt, saaledes at de Kampe, vi har haft her i Landet om denne Sag, efterhaanden kunde forstumme — det er et Ønske, som vi fra Venstres Side altid har haft og fremdeles har.

Jeg antager, at man gennem mine Udtalelser her vil forstaa, at vi fra Venstres Side ikke vil være med til at gennemføre et Forslag som det, der her ligger paa Tingets Bord. Men vi haaber, at vi snarest muligt kan komme ind i en Tid, da den politiske Atmosfære udadtil bliver af en saadan Natur, at vi paa ny kan gaa til en Nedsættelse af Militærudgifterne, at med andre Ord Aanden fra Locarno maa blive raadende i internationale Forhold hele Verden over.

**Pürschel:** Det Forslag, som for Øjeblikket er til Drøftelse, er et enestaaende Forslag i den Forstand, at ingen anden Regering Verden over af fri Villie har fremsat et Forslag svarende til dette. Dermed er for vort Vedkommende, og burde for den danske Rigsdags Vedkom-